

anyatelepekről termelhetők. Az ültetvényeket 3×3 , illetve 4×4 m hálózatba, 12—15 éves vágásfordulóval lehet tervezni. A fűz a nyártermesztés kiegészítésére a termőhely által meghatározott területeken nélkülözhetetlen és jelentős hozamokat ígér.

Dr. Magyar János, az MTA Erdészeti Bizottságának elnöke zárószavaiban szerencsésnek ítélte a tudomány és az üzem munkaulás keretében és éppen a Kisalföldi Állami Erdőgazdaság területén történt találkozását. A gyorsannóvó lágy lombos fajokkal kapcsolatos kutatási eredmények bátor bevezetésében a Kisalföldi Állami Erdőgazdaság élen jár. A legközelebbi időszakban előtérbe kívánatos helyezni a gazdasági vonatkozásoknak a termelés egész folyamatát szem előtt tartó értékelését, a vadvédelem megoldását. Meg kellene vizsgálni: vajon nem lehetne-e a megtermelt nyersanyag egy részét az erdőgazdaságon belül létesített egyszerű technológiával működő, kisebb beruházást igénylő feldolgozó üzemekben is hasznosítani.

Dr. Szőnyi László

IRODALMI SZEMLE

Lakásépítés az USA-ban. Nemzetközi viszonylatban előtérbe került a különféle rendeltetésű könnyű, gyorsan összeszerelhető faházak gyártása és építése. A nyugati országokban áruházakban kapható katalógusokból választhatják ki a vevők az ilyeni házakat. A kiválasztott faházat azután a termelő vállalatok a megrendelő által kijelölt helyen állítják fel.

Az Erdért Vállalat a faipari vállalatok és az erdőgazdaságok fagyártmány üzeminek bevonásával nálunk is foglalkozik fa modul építőelemek gyártásával és faházak előállításával. Érdeklődésre tarthat számot H. F. Wecknek az *Allgemeine Forstzeit-schrift* 1967. évi áprilisi számában az USA-ban folyó faházépítésről megjelent beszámolója.

Az Északamerikai Egyesült Államok déli részén — Weck szerint — a lakóházak közel 100%-át fából építik. A falakat az úgynevezett two by four, azaz 2×4 , mintegy 5×10 cm keresztmetszvényű, 2,5 m hosszú szabványméretű gerendákból készítik. A tetőket cédrusfa-zsindellyel fedik és csak mintegy minden hatodik háznak kell, mint tűzfogónak, cserép-, vagy palafedelőnek lennie. Bár ezek is úgy égnék, mint a szalma.

A minden kényelemmel ellátott házak (melegvíz, központi fűtés, beépített konyhatúzhely, szemétnyelő stb.) körülbelül az 1966. év júniusáig igen kelendők voltak. Addig mindenki, akinek valamennyire szilárd jövedelme volt, egy 176 000 devizaforint értékű házat 3% befizetésével megvásárolhatott. Az állam fedezte a jelzálogkölcsönöket. A hitelintézeteknek annyi kölcsönözhető pénzük volt, hogy valósággal vadul törekedtek pénzüket jelzáloggá változtatni. Nagy építési vállalatoknak volt a hitelintézetekben lehívható pénzük és erre vígan építettek anélkül, hogy a közeli vagy távolabbi konkurenciával főrdtek volna. A végeredmény: a házak már nem voltak kelendők. Menthetetlenül túlépítkeztek. Sok házra egyszerűen nem akadt már vevő.

A megkezdett építményekre még jutott pénz és természetesen fát is használtak fel, de most már elérte a torlódás a teljesen feltorlódott fűrésztelepeket is. Először rövidített munkaidővel próbálkoztak, de sok helyütt ez sem használt már és az embereket el kellett bocsátani. Fakitermelők, szállító vállalatok, építési anyag, gépek, villamosági-, gáz-, víz- és távbeszélő társaságok stb. mind érintve voltak. Mégsem úgy fest a dolog, mintha munkanélküliség volna és a fűrészüzemek (az erdőbirtokosok) remélik, hogy nemsokára ismét az ő régi, jelenleg egyelőre másutt elhelyezett embereikkel dolgozhatnak, mert a lakosság bevándorlása oly erős, hogy a jövő év elejére az eladatlan házfőlőség mind elkel.

Az átlag amerikai ember általában négyévenként változtatja házat. Egy negyvenéves ház lebontásra érett. Akkor ugyanis már teljesen divatjamúlt és fenntartása sem gazdaságos.

Ref.: Dr. Keresztesi B.

A termés — magtermés — és a fatermés összefüggései tekintetében, kiindulva abból a megállapításból, hogy magtermő éveken a bőségesen termő fák vastagodása (évgyűrűszélessége) a termés céljaira felhasznált tápanyagok következtében mindig kisebb, mint a csekélyen termőké, több, a gyakorlat számára is értékesíthető következtetésre juthatunk. Ilyen vonatkozásban *Rohmeder, E.* először is arra hívja fel a figyelmet, hogy a korán és ismételten bőven termő fákról ne gyűjtsünk magot, mert ez a tulajdonságuk öröklődik és utódaikban a fatermés csökkenésével jár. Ezzel szemben idősebb állományokban is fokozható mind a fatermés, mind a magtermés mennyisége, ha megfelelő ásványi trágyázást alkalmazunk. Egyébként a talajra hulló termés, toboz csak részben téríti vissza a felhasznált tápanyagot, mert az asszimiláták nagy része a kilélegzés során a virágok, a termés fokozott respirációja következtében veszendőbe megy. Ezeket a megfigyeléseket a magtermő plantázatok létesítése során is hasznosítanunk kell. Így az oltógallyakat szolgáltató törzsfák kiválasztása során elsődlegesen az átlagon felüli növekedés, kiváló törzs- és koronaalak, egészségi állapot és hibamentesség legyen a döntő s csak másodsorban vehető számításba a magtermés bőséges hozama. Utóbbit kétféle módon is elősegíthetjük: oltógallyakat csak a gazdagon virágzó, felső koronarészletekből gyűjtsünk, a plantázatokban pedig bőségesen szórjuk ki a trágyát. A megfigyeléseket egyébként a gyériteksek jelölésekor is hasznosíthatjuk: a gyengébb növekedésű, de bőségesen magot érlelő egyedek eltávolításával az állományok növekedését fokozhatjuk, a magvak gyűjtése során pedig ily módon a kiválasztás követelményeinek teszünk eleget.

(Allg. Forstzeitschrift, 1967. I. 21. — Ref.: *Dr. Babos I.*)

A jövő erdőműveléséről tartott előadást dr. M. van Migroet, az Erdészeti Kutató Intézetek Nemzetközi Szövetsége erdőművelési osztályának vezetője a göttingeni egyetemen.

Az erdőgazdálkodás céljai alapvetően meghatározzák a jövő erdőművelését. A fő célnak pedig az erdő fenntartása mellett a maximális értékeljesítményre való törekvésnek kell lennie. Az alapvető célok elérése érdekében az egyes erdőművelési eljárásokat úgy kell meghatározni, hogy az elmúlt évek során tapasztalt technológiai fennállást, az újabb tudományos eredményeket, a fa megváltozott helyzetét és a társadalmi szociális viszonyainak átalakulását figyelembe kell venni.

Az erdőművelés fejlődése során a XIX. században a fának, mint nyersanyagának, a megtermelése volt a fő cél. Ebben az időben elsősorban a növekedés eredményét kutatták. A pénzügyi haszonra való törekvés eredménye a vágásforduló csökkentése lett. A XX. században kialakult a bio-ökonómiai erdőművelés *Biolley, Braun—Blanquet* és *Schädelin* nyomán. A tudományos irodalom „túltengése” egyre nagyobb hatást fejtett ki az erdőművelésre is.

Az újabb célok közül különösen az erdő közjóléti szerepének növekedését kell figyelembe venni. Az üdülési célra való igénybevétel megnehezíti a racionális erdőművelést. Ezek a szempontok kedveznek a természetes felújítás szélesebb körű alkalmazásának és az egyes erdők kialakításának. Meg kell határozni az üdülési célt szolgáló erdőrészeket, és megfelelően be kell rendezni őket.

A faanyagfelhasználást illetően van Migroet az 1950-es évet fordulópontként jelöli meg. A tűzifa és bányafaszükséglet csökkenésével szemben a többi választékok iránti igény rohamosan nő. Különösen nagy a papírfá és a fából előállított egyéb termékek arányainak növekedése. Bár a fűrészfa jelentősége viszonylag csökken, mégis ez marad Európában a legfontosabb faválaszték. Az egyre növekvő hiányt más földrészekről nem lehet pótolni.

Eppen ezek miatt az erdő nyersanyagtermelő szerepe a jövőben is elsődleges lesz. A fűrészrönkben való hiány a legnagyobb gondot azért okozza majd, mert az értékes, idősebb állományok területe egyre csökken. Mindenütt keresni kell tehát a jó minőségű fűrészrönk előállításának lehetőségét. Megfelelő termőhelyen elsősorban ez legyen a fő termelési cél. Az ilyen állományokban intenzív nevelést kell folytatni és idő előtti kitermelésüket meg kell szüntetni.

Szükséges a fatermés állandó növelése a gyorsannövő fafajok, a talajjavítás és következetes nemesítő munka segítségével. A kiválasztás során a mindenkori értékhardozókat kell előnyben részesíteni. Az állomány erdőművelési egységét individuálisan kell megítélni. Ezért minden egyes állomány részére az erdőművelési célt külön kell meghatározni. A szabad stílusú erdőművelés a féktelenséghez vezethet.

A munkaerőhiány egyre inkább kényszerít arra, hogy a természetes felújítást szélesebb körben alkalmazzuk.

Az erdőművelés gépesítése nem elsődleges probléma. A gépek munkája nem lehet döntő az erdőművelés helyes végrehajtásában. Veszélyes a vágások koncentrációja, mert ennek következménye legtöbbször a tarvágás és a rosszul felújított vágásterület.

Van Migroet nem határozta meg, hogy a jövőt illető elgondolásaiban a „jövő” alatt milyen időtartamot kell érteni. Fejtegetései általánosak. Magas követelményt állít fel az ideálisnak tekinthető erdőművelési technikát illetően. Utal az erdőművelési alaptényezők jövőbeni kutatási lehetőségeire. Ezek kutatása az utóbbi időben sokat fejlődött. Az erdészeti ökológiában új irányú tapasztalható. Az egyes állományok sajátosságait a jövőben klinikai módszerek segítségével fogják megítélni és nem a ma szokásos érzékelés alapján.

Az új kutatásokhoz új apparátus szükséges. Előtérbe kerülnek az elektromos mérések. A hibaforrások csökkennek.

Az erdőművelés további segédeszköze egyre növekvő mértékben a genetika lesz. A genetika segítségével új helyzetet kell teremteni. A kiválasztás át fog helyeződni a csemetékertekbe és laboratóriumokba.

(Allg. Forstzeitschrift, 1966. 21. — Ref.: dr. Solymos R.)

A lombfa jelentősége nő az NSZK faellátásában. Az NSZK fafogyasztása 1952-ről 1965-re 55%-kal nőtt. Mivel ezalatt a hazai kitermelt fatömeg csak kismértékben növekedett, az igényt szinte kizárólag bevitelből elégítették ki. A külkereskedelmi mérleg igen figyelemre méltó tétele a lombfarönk bevitel, amely az 1952 évinek ötszöröse, míg a fenyőrönk bevitel a másfélszerese. A különböző választékoknak vastagfa és vékonyfa méretcsoportok szerinti összehasonlítása azt mutatta, hogy 1952 óta a lombos vastagfa iránti igény 64%-kal, a fenyő vastagfa iránti igény 37%-kal növekedett. Ezzel szemben a fenyő vékonyfából a bevitel jóval meghaladja a belső termelésből felhasznált mennyiséget, a lombos vékonyfából a jelenlegi belső termelés és a bevitel körülbelül egysúlyban van. A lombfafelhasználás jelenlegi alakulásából még nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a belső lombfapiac javult, mivel a fogyasztásban figyelemre méltó a falemez-, cellulóz- és papíriparban a sarangolt lombfa térhódítása, s ez a távoli jövőt tekintve még fokozottabb lesz. Különösen figyelmet érdemel az értékes lombfarönk iránti nagy kereslet, ami arra mutat, hogy a fa iránti igény nemcsak a tömegválasztékokra terjed ki. A faköszörületet feldolgozó iparok igényének kielégítése érdekében történő vékonyfatermesztésen kívül célszerű tehát lombos értékfa (Wertholz) termesztésére is berendezkedni, miután közismert, hogy jó minőségű lombfarönkben az egész világon hiány van.

(Der Forst- und Holzwirt, 1966. 19. sz. Ref.: Kolossváryné)

A Szovjetunió 14 traktorgyárában gyártott traktorok távlati fejlesztési irányzatait az 5 legnagyobb (volgográdi, harkovi, cseljabinszki, altáji és minszki) traktorgyár példája illusztrálja. A magyar erdőgazdasági munkák gépesítése fejlesztésének vonatkozásában is találhatunk néhány olyan traktorípust, amelyek figyelmet érdemelnek.

Hazai viszonyaink között is alkalmazást nyerhet a Volgográdi Traktorgyár DT—75 típusú traktorából kialakított B—75-ös mocsárjáró és a K—75-ös változat a meredek lejtős területek művelésére. 1970-re e típusokat 150 LE-s motorokkal látják el. Már folyik az ilyen típusú E—150-es traktor minősítő vizsgálata, amelynek munkasebessége 9—15 km/óra.

Az erdőgazdaságokban legismertebb Sz—100-as nehéz lánctalpas traktorok továbbfejlesztésén dolgoznak a Cseljabinszki Traktorgyár konstruktőrei. A jelenleg sorozatban gyártott T—100 MGSz alaptípus mellett gyártják a T—100 MBGSz jellegű mocsárjáró változatot, amely különösen a lápos, vizenyős területeken végzendő munkáknál szinte nélkülözhetetlen. Közös jellemzőjük a hárompontfüggesztéses hidraulikus emelőberendezés és a mocsárjáró változatnál a 98 cm széles lánctalp. Jelenleg nagy ütemben folyik a 130 LE-s motorral ellátott traktor sorozatgyártásának beindítása és még a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 50. évfordulójának napjáiig — nov. 7-ig — befejezik a 160 LE-s traktor gyári vizsgálatát. Sőt, még további igényeket figyelembe véve szintén megkezdődtek a T—220-as és a T—330-as traktorok gyári vizsgálatai. E traktorok vonóereje 10, ill. 15 tonna.

Az Altáji Traktorgyárban a T—4M jelű 130 LE-s lánctalpas traktor sorozatgyártása mellett gyártják e típus mocsárjáró változatát. Az altáji traktorokra jellemző az alacsony fajlagos anyagfelhasználás és a Szovjetunióban gyártott traktorok közül a leg-

jobb menettulajdonságokkal rendelkeznek. Rövidesen e traktortípust már 150 LE-s motorral gyártják.

Az MTZ—50-es kerekes traktor sorközjáró lánctalpas (keskeny nyomtávú) erdőszeti változatát, a T—54L jelű traktort a Kisinyovi Traktorgyár gyártja. Ez a típus különösen az erdőszítések sorközi ápolására alkalmas, de használható gyéritési faanyag közelítésére és egyéb erdőgazdasági munkára is.

Gyártásra összesen 8 traktorosztályt és ezek 26 változatát tervezik, mert az eddig hiányzó típusok és változatok miatt vonatottan haladt többek között az erdőgazdasági munkák, a Közép-Ázsiai futóhomokok megkötése és a mocsaras, lápos területek lecsapolása komplex gépesítésének megoldása. A típuszám növelésén túlmenően a gyárak igen nagy figyelmet fordítanak a gyártmányok minőségére. Néhány jellemző adat közül is kiemelkedő, hogy az új traktortípusok fajlagos üzemanyagfelhasználása 170—180 g/LEó, a motor élettartama 4,5—5 ezer üzemóra, az erőátviteli szerkezeté 5—6 ezer, a járószerkezeté pedig 4 ezer óra.

(Technika v szelszkom hozjajsztve. 1967. 4. sz. Ref.: Szilágyi B.)

Különböző hálózatok tekintetében M. Prevosto összehasonlítást tesz olyan I. 214-es nyárasok között, amelyeket az 1952—56. években létesítettek Olaszországban nagyméretű anyaggal, elsőosztályú termőhelyen. Az egyes hálózatok fáiának növekedésmentét három táblázatban szemléltetjük.

1. táblázat

Kor, év	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Hálózat, m × m	átlagos átmérő, cm									
3,5 × 2,25	5,4	10,5	14,0	18,8	22,0	23,9	25,1			
4 × 3	6,7	12,4	15,6	19,1	22,0	23,2	23,6	23,9		
5 × 4	6,7	12,1	15,9	20,4	23,2	26,1	28,0			
7 × 4	6,4	11,8	16,6	20,4	23,6	26,4	29,3	31,8	34,4	36,6
7 × 4,5	6,7	11,8	16,6	21,0	24,5	27,7	29,3	32,1	34,7	

2. táblázat

Kor, év	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Hálózat, m × m	átlagos magasság, m									
3,5 × 2,25	6,5	9,5	12,5	15,0	17,0	19,0	20,0			
4 × 3	6,0	9,0	12,0	15,0	16,5	18,5	19,0	19,0		
5 × 4	5,0	8,0	11,0	13,0	15,0	17,0	19,0			
7 × 4	5,0	8,0	11,0	13,5	16,0	18,0	20,0	22,0	24,0	26,0
7 × 4,5	5,0	8,0	11,0	14,0	16,5	19,0	21,0	23,0	24,5	

Kor, év	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Hálózat, m × m	összes felhasználható fatömeg m ³ /ha									
3,5 × 2,25	20	68	167	239	311	354	370			
4 × 3	17	56	135	226	292	312	327	349		
5 × 4	9	32	75	132	198	271	336			
7 × 4	6	22	60	115	171	230	291	354	433	494
7 × 4,5	6	20	54	106	160	217	264	319	387	

A táblázatokhoz magyarázatul kell fűznünk a következőket: A 3,5 × 2,25 m-es hálózatot rendszeresen gyéřítették, mégpedig a 3. évben 3,5 × 4,0 m, az 5. évben 3,5 × 5,3 m, a 6. évben 3,5 × 8,0 m-es hálózatot állítottak be. A 4 × 3 m-es hálózatban az 5. évben 4 × 7 m-es hálózatra gyéřítették, míg a többi hálózatot változatlanul hagyták. A fatömegre vonatkozó táblázatban a gyéřített állományok összes fatömegét tüntettük fel, az átmérő és magasság adatok pedig mindig a visszamaradó fákra vonatkoznak.

A bemutatott adatokból az alábbi következtetések vonhatók le:

1. A sűrűbb hálózatokban a gyéřítés ellenére az 5. évtől kezdődőleg az átmérőnövekedés nagysága erősen csökken, a gyéřítetlen hálózatokban az átmérőnövekedés maximuma a 2—3. évben észlelhető, továbbiakban lassan csökkenő mértéket mutat, de még 8—10. évben is évente 2—3 cm-t tesz ki. A 20 és 31,5 m²-es növértérrel rendelkező egyedeek átmérője között még a 7. évben sincs számottevő különbség.

2. A magassági növekedésment tekintetében a sűrűbb hálózatok kezdeti előnye az 5—6. évben szűnik meg, ettől kezdve a ritkább hálózatok fái túlnövik őket. A gyéřített hálózatokban a magassági növekedés a 6. évtől kezdve erősen csökken, a tágabb hálózatokban a maximum a 2—3. évben van, de később is egészen a 10. évig egyenletes marad és értéke 2 m körül van.

3. A megtermelt fatömeg a sűrűbb hálózatokban még a 7. évben is nagyobb, ha az egy fára eső növéterek között legalább 15—20 m² különbség van. A 7 × 4 m-es és tágabb hálózatban a folyónövedék maximuma a 8—9. évben észlelhető, a 3,5 × 2,25 és 4 × 3 m-es hálózatokban a gyéřítések megkezdésekor, illetve az első belenyúlás idején jelentkezik, míg az 5 × 4 m-es hálózatban az 5—6. évben van. Ezek a megállapítások azonban későbbi évek adatai alapján esetleg módosulhatnak.

4. Gazdaságosság szempontjából legkedvezőbbnek a közepes sűrű hálózat, — hektáronként 300—400 egyed — előnyösebb eredményt adott, mint a hektáronkénti 800—1200 törzs.

Fel kell még hívnunk a figyelmet arra, hogy a kísérleti nyárasokat elég korán nagy eréllyel bontják és az ismertetett gyéřítési számok alapján az 5—6. évben már legalább 28—30 m² növéteret biztosítanak a fák számára. Írjuk még le a gyéřítések alkalmával kivett fák átmérő adatait is: a 3,5 × 2,25 m-es hálózatban a 3. évben 10,8 cm, az 5. évben 18,5 cm, a 6. évben 23,6 cm vastag fákat vettek ki, míg a 4 × 3 m-es hálózatban végzett belenyúlás (5. évben) 21 cm vastag fák eltávolítását jelentette. A bemutatott adatok tehát mutatják, hogy a hazai választékméreteket figyelembe véve rostfa csak meglehetősen kis mennyiségben készül, mindkét gyéřített hálózatból elsősorban papírfának alkalmas anyag kerül ki. A fűrészrönk méreteket viszont leggyorsabban a hálózat tágításával érhetjük el.

(Cellulosa e Carta 1967. — Ref.: dr. Szodfridt I.)

16 nyárfajtával végeztek összehasonlító kísérletet Nyugat-Németország 31 különböző helyén. Bár a telepítések egy része nem volt sikeres részben a telepítést követő fajtaazonosítás során felvetett hiányosságok miatt, részben a kipusztulás miatt, mégis 26 területről adatokat tudtak gyűjteni és ezek átlagait közlik.

A magasság és átmérő adatokon kívül a természetes kipusztulás arányszámait is be-

mutatják. Az országos átlagban készített kimutatás szerint magassági növekedését tekintve a Missouriensis, Drömling és Brabantica fajták adták a legjobb eredményt, míg a mellmagassági átmérő szerint a Drömling, Brabantica és Leipzig állnak az élen. A Drömling és Brabantica a kipusztulás alapján is előkelő helyet foglal el a fajták sorában, míg a Missouriensisből nagyon sok kipusztult. Érdekesség kedvéért megjegyezzük, hogy a nálunk nagyon elterjedt óriásnyár a magassági növekedés alapján a negyedik, az átmérők szerint a Neupotz fajtával holtversenyben ötödik-hatodik, a kipusztulás szerint viszont a kilencedik helyen áll. A korainyár minden szempontból a legrosszabb fajtának bizonyult, de nem sokkal jobb eredményt kaptak a késeinyártól sem.

A nagyszabású kísérletsor a jövőben nyilvánvalóan további érdekes eredményeket ígér. Célszerűbb lenne azonban, ha a fajták növekedését nem a teljes kísérletsor átlaga szerint értékelnék, hanem termőhelyenként. Az átlagszámok ugyanis sajnos éppen az ilyen kísérletekben rejlő legfontosabb gyakorlati következtetéseket mossák el, ti. azt, hogy mely termőhelyen melyik fajtát kell alkalmazni, melyik mutatja a legkedvezőbb tulajdonságokat. Hazai hasonló kísérleteink e tekintetben értékesebb eredményeket ígérnek, azonban ami követendő, az az, hogy nyugatnémet kollégáink a matematikai statisztikai kiértékelés lehetőségeit a bő számú ismétlés révén jobban szem előtt tartották.

(H. H. Hattemer. Holz-Zentralblatt, 1966. dec. 23. Ref.: dr. Szodfridt István.)



EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Köszöntjük Dévényi Antalt, a piliscsai erdészet vezetőjét, Egyesületünk elnökségének tagját, Bedő-díjast és többszörösen kitüntetett tagtársunkat erdészeti szolgálatának 40 éves évfordulóján. Eredményekben gazdag négy évtizedes munkásságának különös jelentőséget ad az a tény, hogy azt megszakítás nélkül egy helyben, Piliscsában töltötte el. Jubiláló tagtársunk, mint 170 éves erdészgeneráció leszármazottja, apáról-fiúra szálló

örökségként szenvedélyes erdőtelepítő. Ennek eredménye az is, hogy a vezetése alatt álló erdészet területén 970 ha kietlen-kopár területet erdősített be s ezt ma már nemcsak a hazai erdésztársadalom, hanem a külföldi szakküldöttek is látogatják, és nagy elismeréssel nyilatkoznak az elért eredményekről. Szívből kívánunk Dévényi Antal tagtársunknak gazdasági és egyesületi-társadalmi munkájához további szép eredményeket, jó erőt és egészséget.

A központi szakosztályok munkája

Az erdészettörténeti szakosztály rendkívüli ülésen vitatta meg dr. Madas András javaslatát a magyar erdészet felszabadulás utáni történetének megírására. A javaslatot elfogadták és határozatot hoztak a munka megkezdésére.

Az erdei vasutak szakosztálya Baján ülésezett a helyi csoport rendezésében. Az ülésen Fülöpp Zoltán: Erdei vasúti üzemi munkák az új gazdasági irányításban címen tartott előadást. Ezt Tóth Gyula és

Bajcsy Endre hozzászólása követte. Ezután Ipsits Lajos: Matematikai módszerek alkalmazása az erdőgazdasági anyagmozgatásban, különös figyelemmel az erdei vasutakra címen tartott előadását Békefi Mihály és Légrády Ede hozzászólása egészítette ki.

A mikológiai szakosztály a Vas megyei Természetvédelmi Napok alkalmával Szombathelyen a Savaria Múzeumban dr.